

Το σοβαρό περιστατικό του Michael Schumacher, μας δίνει την δυσάρεστη ευκαιρία να κάνουμε μια σειρά σκέψεων και να διατυπώσουμε αντίστοιχα συμπεράσματα.

Ο χώρος της Formula 1 αποτελεί αδιαμφισβήτητα το υψηλότερο σκαλοπάτι της εφαρμοσμένης τεχνολογίας του μηχανοκίνητου αθλητισμού. Ακολούθως, από εκεί έχουν περάσει και κοσμήσει με την παρουσία τους οι εκλεκτότεροι, ταχύτεροι πληρέστεροι πιλότοι του πλανήτη. Πέρα από τα όποια πνευματικά χαρίσματα, τα κορυφαία αντανakλαστικά και την ακραία αίσθηση που πρέπει απαραίτητα να έχει ένας πιλότος αυτής της ύψιστης κατηγορίας απαιτείται και θάρρος.

Κι' αν με τρόπο ποιητικό ο Ernst Hemingway είχε διατυπώσει την άποψη ότι *«το θάρρος είναι χάρη υπό πίεση»*, στον αδυσώπητα ανταγωνιστικό σύμπαν των αγώνων αυτοκινήτου και ειδικότερα στο χώρο της F1, τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά

Δύσκολος ο ορισμός του θάρρους σε όρους “αυτοκινητοαγωνιστικούς”.

Η Nina Rindt το είχε θέσει πολύ διαφορετικά, σχεδόν εκβιάζοντας, τον αγαπημένο της σύζυγο Jochen, λέγοντας του κατάμουτρα, λίγες εβδομάδες πριν τον θάνατό του: *«Θα πάρω την κόρη μας και θα φύγω μέχρι να τα παρατήσεις. Ο Servoz Gavin είναι πιο τολμηρός από εσένα, που το έπραξε»*.

Βρισκόμαστε σε μια εποχή ταραγμένη. Είναι καλοκαίρι του '70, ο Bruce McLaren έχει σκοτωθεί στο Goodwood δοκιμάζοντας την M8D και 19 μέρες αργότερα χάνει τη ζωή του στο Zandvoort ο Pirs Courage, (μεταφραζόμενο στα Ελληνικά το επίθετό του σημαίνει θάρρος - κουράγιο) σε έναν αγώνα που κέρδισε ο Jochen Rindt.

Jochen & Nina Rindt

Υπάρχει μάλιστα και μια στιχομυθία ανάμεσα στον αυστριακό οδηγό και τον Bernie Ecclestone, που τότε ήταν μάνατζέρ του, η οποία έλαβε χώρα στο ταξί που τους πήγαινε στο αεροδρόμιο, μετά το νικηφόρο αγώνα του Zandvoort.

- J.R. «Στο τέλος του χρόνου θέλω να αποσυρθώ».
- B.E. «Αν νιώθεις ότι θέλεις να αποσυρθείς, κάντο τώρα».
- J.R. «Δεν μπορώ από υπευθυνότητα προς την ομάδα. Έχω ένα καθήκον».

Του έμεναν 11 εβδομάδες ζωής. Τις πρώτες μέρες του Σεπτεμβρίου, πήγε οδικώς από την Ελβετία στην Monza για το Ιταλικό γκραν πρι, μαζί την Nina με μια 2,8 B.M.W. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού της εξομολογήθηκε: «Δεν μπορώ να σταματήσω. Θέλω τον τίτλο,. Ακόμα όμως και αν τον κατακτήσω, δεν θέλω να σταματήσω».

Ο Ecclestone συμφώνησε. « Δεν υπήρχε περίπτωση πια να σταματήσει. Οι αγώνες ήταν στο αίμα του ».

Συζητούσαν μάλιστα για το αν θα μείνει στη Lotus ή αν θα πήγαινε σε άλλη ομάδα. Ο Bernie τον είχε ήδη προειδοποιήσει ότι στην περίπτωση που παρέμενε θα ήταν ρίσκο.

Το Σάββατο 5 Σεπτεμβρίου βγήκε στην πίστα για τη διαδικασία των δοκιμών, μονομάχησε λίγο με τον Denny Hulme, τον πέρασε αμέσως μετά τη Lesmo και καθώς το ζευγάρι ετοιμάστηκε σε κλειστό σχηματισμό για τη Parabolica, μόλις ο προπορευόμενος Jochen ακούμπησε τα φρένα, ο μπροστά αριστερός τροχός κατέρρευσε. Ανεξέλεγκτο το μονοθέσιο στράφηκε αριστερά, χτύπησε με βία τις μπαριέρες, η μύτη αποκολλήθηκε. Η σύγκρουση ήταν τρομακτική και ο οδηγός νεκρός. Λίγο αργότερα εστέφθη πρωταθλητής. Ήταν και παραμένει ο πρώτος και ο μοναδικός πρωταθλητής της F1 μετά θάνατον.

Η Nina Rindt πάντως, δε είχε την τύχη της συντρόφου του Ronnie Peterson, της Barbo, η οποία δεν μπόρεσε να αντέξει την απώλεια του αγαπημένου της, τον Σεπτέμβριο του '78 στην Monza. Επέζησε κακήν κακώς μέχρι το Δεκέμβριο του '87 και αυτοκτόνησε. Η κόρη τους Nina - Luise βαφτισμένη προς τιμήν της Nina Rindt ήταν τότε 12 ετών.

Ronnie & Barbo Peterson

Κάπως έτσι συνέβη σχεδόν 24 χρόνια μετά την απώλεια του Rindt, με τον Ayrton Senna, σε μια άλλη Ιταλική πίστα. Παραμονή Πρωτομαγιάς. Imola. Κάνει την τελευταία pole της καριέρας του. Είναι σοκαρισμένος από τον δυστύχημα που στοίχισε τη ζωή στον A. Razenberger αλλά και από τον τραυματισμό του συμπατριώτη του R. Barrichello. Δακρύζει δημόσια. Ο νευροχειρουργός Sid Watkins τον παρακαλά να μην ξεκινήσει την επόμενη μέρα. Τον εκλιπαρεί να τα παρατήσει για πάντα. Δεν πείθεται. Νοιώθει ότι πρέπει να κερδίσει και ψελλίζει κάτι περί καθήκοντος και υποχρεώσεων. Την επόμενη μέρα ο Ayrton περνούσε στην αιωνιότητα στη θέση που του άρμοζε, που του ταίριαζε. Οδηγώντας τον αγώνα, μπροστά από έναν πολλά υποσχόμενο, νεαρό Γερμανό οδηγό.

Μερικά χρόνια αργότερα, εκείνος ο Γερμανός, ο Michael Schumacher, θα γινόταν ο πιο πετυχημένος οδηγός στην ιστορία της F1, με 7 τίτλους, 68 poles, 91 νίκες και 155 παρουσίες στο podium. ΔΕΝ γίνονται εύκολα αυτά τα πράγματα, ΔΕΝ τα κάνει ο καθένας.

Πέρα από τα προσόντα, το θάρρος, την πίστη και την δύναμη να παραμένεις στην πρώτη γραμμή επί μακρῶ, απαιτείται και η συμμαχία με το... διάβολο.

Τα γεγονότα στην Αδελαΐδα του '94, στην Jerez το '97 και στην Ουγγαρία το '10, με θύματα τους Damon Hill, Jacques Villeneuve, και τον οπωσδήποτε αδικημένο κάποτε team mate του, Rubens Barrichello, αντίστοιχα, το αποδεικνύουν.

Ο δρόμος προς την κορυφή δεν είναι στρωμένος μόνο με αγκάθια αλλά και με unfair συμπεριφορές που δεν μπορείς πάντα να καταπιέσεις.

Είναι ένα από τα τιμήματα της επιτυχίας. Κανείς κορυφαιός δεν υπήρξε άγιος. Αφήνουμε έξω από την εξίσωση, ίσως, τους πρωταγωνιστές της δεκαετίας του '50. Για τους προπολεμικούς η συζήτηση είναι άλλη.

Την Κυριακή 29 Δεκεμβρίου 2013, μόλις πέντε μέρες πριν τα 45α του γενέθλιά, ο Michael Schumacher, τραυματίστηκε, πολύ σοβαρά ως απεδείχθη, στις Γαλλικές Άλπεις κάνοντας σκι, σε μια διαδρομή εκτός πίστας, μαζί με τον 14χρονο γιο του Mick.

Ας γυρίσουμε όμως το χρόνο πίσω, στο 2008. Ένας από τους πλουσιότερους αθλητές στην ιστορία του αθλητισμού, με μυθικές αμοιβές, απίστευτα βαρύ όνομα, αναγνωρίσιμος περισσότερο από εθνικούς ηγέτες, πατέρας δυο παιδιών ο οποίος είχε αποσυρθεί από την F1 πέφτει από την μοτοσυκλέτα κατηγορίας superbike που οδηγούσε στην πίστα της Cartagena. Τραυματίζεται στον αυχένα κάθε άλλο παρά επιπόλαια. Τι μπορεί να ήταν αυτό που τον οδήγησε στα 40 του χρόνια, ντυμένο με δέρματα, σε αυτόν τον άγριο κόσμο; Τι ήταν αυτό που τον ξαναγύρισε στα 41 του στα πάντοκ της F1 ως αγωνιζόμενο πάλι;

Πιθανότατα η αδυναμία τού να ζήσει χωρίς δόσεις κινδύνου. Ως Adrenaline junkies περιγράφονται στην Αγγλική αυτές οι περιπτώσεις. Εξαρτημένοι στα Ελληνικά. Οι παλαιότεροι το έλεγαν και "αλκολικοί". Υπάρχει εξήγηση γι' αυτό και είναι απλή όσο κι αν για τους περισσότερους από εμάς, τους "απ' έξω", όλο αυτό το φλερτ με τον κίνδυνο κρίνεται αχρείαστο. Το περίφημο «*vivere pericolosamente*» ή «*Ζην επικινδύνως*». Αυτές οι δύο λέξεις εξηγούν αρκετά, ίσως απλοϊκά αλλά προσφέρουν μια ερμηνεία.

Ο Schumacher, δεν ήταν ο άνθρωπος που θα καθόταν στο παλάτι του στην Ελβετία και θα ζούσε αυτοκρατορικά, κι εκεί παίζεται το παιχνίδι. Στον ορισμό του θάρρους. Όπως το περιέγραψε και η Nina Rindt. Ότι δηλαδή, καμιά φορά χρειάζεται περισσότερο θάρρος στο να απαλλαγείς από το θάρρος, παρά να συνεχίζεις να ζεις θαρραλέα.

Το είχε σχολιάσει και ο αποκαλούμενος ως πατέρας της νίκης, Sir Winston Churchill: «*Θάρρος είναι αυτό που χρειάζεται για να σηκωθείς και να μιλήσεις, είναι όμως και αυτό που απαιτείται για να κάτσεις κάτω και να σιωπήσεις*
».

